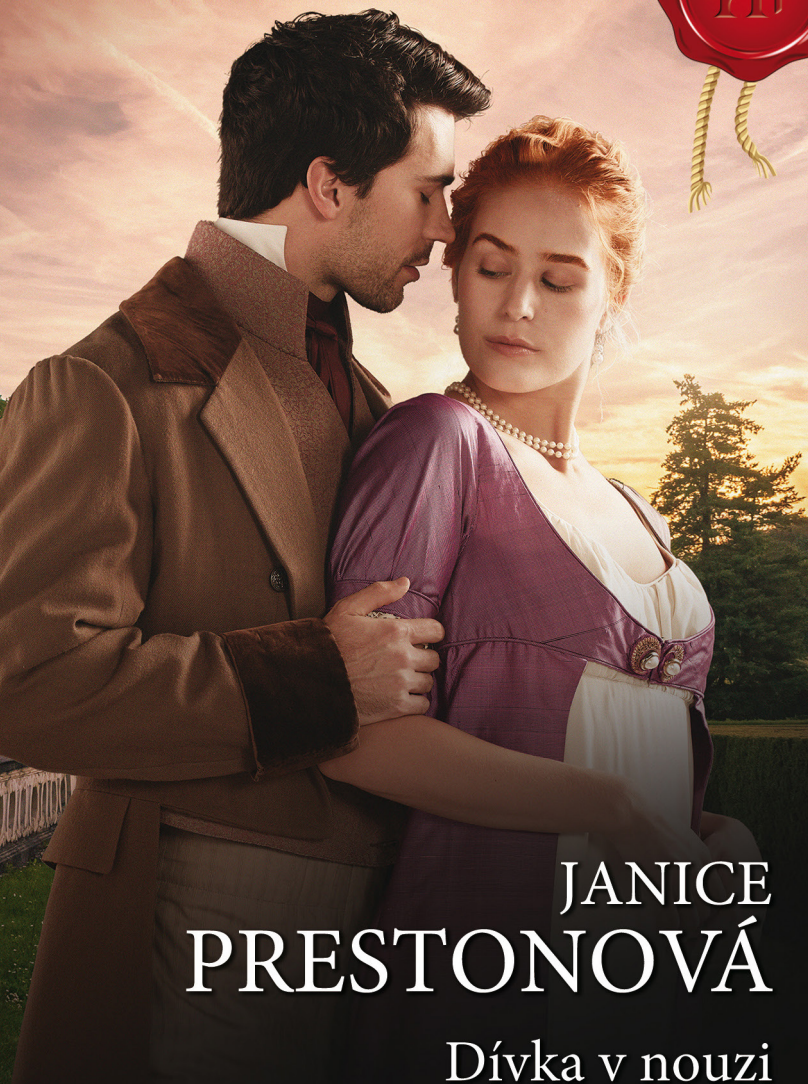

 HARLEQUIN[®]
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

JANICE
PRESTONOVÁ

Dívka v nouzi

JANICE PRESTONOVÁ

DÍVKA V NOUZI

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

je až neuvěřitelné, jak ten čas letí! Ani se nenadějeme a máme před sebou poslední čtvrtletí roku 2022. A do Vánoc už je jen krůček...

Aby Vám ty poslední tři měsíce roku utekly, přináším Vám další dva příběhy z Anglie předminulého století. Laura Martinová hrdinku zavála daleko na sever a prozradí vám jaká Tajemství yorkshirských vřesovišť Selina odhalí. Ne vždy je totiž to, co se Vám na první pohled zdá neřešitelné a komplikované, pravda. Při troše snahy se i Vám může podařit přesvědčit zarytého bručouna, že svět je krásný.

Při čtení romace Janice Prestonové Dívka v nouzi si možná vzpomenete, že od této autorky jste se v září loňského roku setkala s Leem Beauchampem, vévodou z Cheritonu. O jeho životních peripetiích jste se dozvěděla z knížky Popelka a vévoda. Tentokrát svou vyvolenou najde jeho mladší bratr Vernon. A že nebude ani on hledat mezi bohatými, vdavekchtivými dívkami, je téměř jisté!

S láskou

Váš Harlequin

Janice Prestonová

DÍVKA V NOUZI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Scandal and Miss Markham

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2017

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2017 by Janice Preston
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7834-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7835-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7836-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Když Thea uslyšela zvuk kol rachotících na vyštěrkované příjezdové cestě k Stourwell Court, s trhnutím zvedla hlavu.

Daniel!

Zaplavila ji vlna naděje... její bratr zmizel před pěti dny a dosud se nevrátil. Vyskočila a spěchala k oknu salonu. Při pohledu na lehký dvoukolový kočár tažený párem vraníků, se jí rozbušilo srdce. Odhodila vyšívání, nadzvedla si sukni a rozběhla se ke dveřím a pak spěchala přes halu k hlavnímu vchodu.

Prosím, ať je to on.

Seběhla po schodech a utíkala ke stojícímu kočáru. Zahlodaly v ní pochyby, ale ignorovala je. Nedomýšlela si, že by její naděje a modlitby byly marné. Odmítala si připustit to, co bylo očividné.

„Danieli...“

Pohledem se střetla s očima muže v kočáru – cizího muže – a zastavila se tak prudce, až jí od podpatků odlétly kousky šterku.

„Kdo jste? A kde je Daniel?“

Probodávala muže pohledem a pak se podívala na koně.

„To jsou jeho...“

Rychle se zarazila a tváře jí polil ruměncem.

„Ach...“

Poznání ji zdrtilo. Kousla se do rtu a zaplavila ji vlna zklamání a ochromujícího strachu, který ji pronásledoval od chvíle, kdy se bratr nevrátil domů.

„Omlouvám se, pane. Spletla jsem si vaše koně se spřežením svého bratra, ale nyní zblízka vidím, že nejsou jeho.“

Ano, byl to pár vraníků, ale mnohem ušlechtilejších, než jaké měl Daniel. A vzadu seděl sluha – také cizí muž. Navíc...

Ty hloupá, Daniel si dvoukolový kočár nikdy nebral, vždy jezdil na koni.

Existovala však malá jiskřička naděje, k níž se ve svém zoufalství upínala: bratr odjel a nevrátil se, ale nevrátil se ani jeho šedý valach Bullet, který měl silně vyvinutou schopnost neomylně najít správnou cestu a v minulosti svého opilého jezdce po prohýřené noci vždy bezpečně dovezl domů. Díkybohu už Daniel ze svého divokého období vyrostl. A tak nyní Thea věřila, že když je nezvěstný i Bullet, stále ještě existuje naděje.

Cizinec si ji s povytaženým obočím změřil a Thea se na něho zamračila, podrážděná jeho pobaveně zvednutým koutkem úst. Cosi ji k němu přitahovalo, ale rychle ten letmý pocit zaplašila. Od doby, kdy ji naposledy zaujal nějaký muž, uplynula už celá věčnost.

„Váš bratr je pan Daniel Markham?“

Měl hluboký a kultivovaný hlas, hlas urozeného džentlmena. Thea absolvovala dost hodin řečnického přednesu, aby poznala ten aristokratický tón. Přejela cizince pohledem – od jeho cylindru po špičky naleštěných jezdeckých holínek. Co mohl muž jako on chtít po Danielovi? Zmocnilo se jí podezření. Měl snad cizinec něco společného s Danielovým zmizáním? Věděla, že bratr byl před odjezdem ustaraný a neklidný, ale kupodivu se jí odmítal svěřit.

„Ano, je,“ odpověděla. „A kdo jste vy?“

Zamračil se, zjevně zaskočený její přímou a trochu neomalenou otázkou. Thea však měla tolik starostí, že ji nezajímalo, zda se dotkne jeho ješitnosti.

„Jsem lord Vernon Beauchamp a přijel jsem si promluvit s vaším bratrem.“

„Lord? Co proboha po Danielovi chcete?“

Cizinci zacukal sval v koutku úst.

„Bicklingu, podržte koně.“

Svázal otěže a jeho štolba seskočil a běžel ke koním. Lord Vernon pomalu a nenuceně vystoupil z kočáru a kráčel po cestě k Thee. Zastavil se až těsně před ní. Thea cítila, jak z něho vyzařuje sebevědomí a síla. Zatnula zuby a neustoupila. Odmítala nechat se jím zastrašit, ačkoli ji jeho neskrývaně autoritativní a mužné vzezření celou znejistily.

„Domnívám se, že je to záležitost mezi mnou a vaším bratrem, madam. Chápu správně, že zde není?“

„Ano. Není tady.“

Střelila pohledem k domu. Matku nikde nezahlédla. Výborně... nepochybně je s otcem. Často mu po ránu, když se vzbudil, četla. Bůhví, jak dlouho dokáže rodičům tajit, že Daniel zmizel, a chránit je tak před pravdou. Vzhlédla k lordu Vernonovi.

„Pokud jde o Stourský křišťál, ujišťuji vás, že jsem schopná vám pomoci sama, nebo předat váš dotaz příslušnému zaměstnanci manufaktury.“

„Stourský křišťál?“

Lord Vernon si zkoumavě prohlížel průčelí domu a pak se otočil k příjezdové cestě a zadíval se na tepané železné brány v dálce. Thea se nasupila. Zdálo se jí totiž, že když si stahoval jezdecké rukavice, ušklíbl se.

„Vaše rodina vyrábí broušené sklo?“

„Ano.“

A já jsem na to hrdá.

Její otec vybudoval podnik z ničeho a nyní manufaktura vyráběla snad nejkvalitnější křišťálové sklo v zemi. *Jeho lordstvo* se možná narodilo do vznešené šlechtické rodiny, ale to mu nedává žádné právo dívat se na ni spatra. Její vzdorovitý pocit hrdosti však vzápětí vystřídalo zjištění, že zapomněla na obvyklou pohostinnost, jakou si host zaslouhoval. Dovolila, aby její zklamání, že cizinec není Daniel, převážilo nad dobrým vychováním, což nepochybně ještě více posílilo špatný dojem, který si lord o ní a její rodině udělal. Odpustila si tedy další poznámky a obrátila se od lorda Vernona k nejbližšímu vraníkovi. Pohládla ho po boku a usmála se na podkoního.

„Je celý zpocený,“ řekla, „a vy jste jistě unavený a uvítal byste nějaké osvěžení.“

Po vydatných deštích z minulého týdne zavládlo na tuto roční dobu nezvykle teplé a dusné počasí.

„Vezměte koně dozadu – za rohem uvidíte cestu ke konírně, kde se o ně můžete v klidu postarat. A pak zajděte do kuchyně. Kuchařka vám dá něco k jídlu a k pití.“

Podkoní čekal na souhlas svého pána, který mu ho udělil lehkým kývnutím hlavy, a pak odvedl koně. Mezitím lord Vernon s podrážděným výrazem v obličeji švihal svými jezdeckými rukavicemi o dlaň. Nepochybně ho rozladilo, že spřežení a štolba mají přednost před jeho vlastními potřebami, což byl další důkaz sebestřednosti. Thea v duchu pokrčila rameny, ale navenek se snažila nedat své opovržení znát. Neměla ani sílu, ani chuť na nějakou slovní přestřelku.

„A vy jste nejspíš také unavený, mylorde. Budeme pokračovat v našem rozhovoru uvnitř?“

Když zvuk kopyt odezněl, lord Vernon se jí s rozmáchlým gestem ruky uklonil a řekl: „Až po vás.“

Thea zamířila k přednímu krytému vchodu. Připadala si jako kočka, kterou někdo pohladil proti srsti, ale zařekla se, že zůstane zdvořilá, protože nechtěla posilovat jeho zaujatost. Lord se k ní nechoval ani hrubě, ani pohrdavě – ačkoli si vybavila jeho lehce pozvednutý koutek rtů – ale Thea moc dobře věděla, jak lidé z jeho vrstvy pohlížejí na obyčejné obchodníky, kteří si musejí na živobytí vydělávat prací. Vedla ho přes halu do pracovny.

„Dáte si pivo, nebo víno, pane?“

„Dám si čaj,“ odpověděl stroze.

Nepochybovala, že je k ní nepříjemný záměrně. Takže averze byla vzájemná. Budiž. Měla naléhavější starosti, než aby si lámala hlavu s tím, co si o ní myslí nějaký zhýčkaný aristokrat. Pro ženu, která se zřekla všech mužů, pohledná tvář a mužný zjev, nic neznamenal.

Zazvonila na zvonek a vzápětí se objevil lokaj.

„Georgi, přineste čaj pro pána a pro mě sklenku madeiry. A také pár kousků kuchařčina ovocného koláče.“

Když už byl George na odchodu, Thea se ho zeptala: „Je maminka u otce?“

„Ano, slečno. Mám jí sdělit, že máme návštěvu?“

Thea střelila pohledem po lordu Vernonovi, který si odložil klobouk, takže se jí naskytl pohled na jeho husté kaštanově hnědé vlasy, které se mu vlnily kolem uší. Zašimrání kolem žaludku ji výsměšně upozornilo, že možná není vůči přitažlivému muži tak imunní, jak si myslela. Rychle obrátila pozornost od svého zrádného těla zpět k lokajovi.

„Ne. To nebude nutné, Georgi.“

„Jak si přejte, slečno.“

Poté se Thea posadila do křesla u okna a pokynula svému hostu k vedlejšímu křeslu.

„Prosím, posadte se, mylord.“

Počkala, až se host usadí. Hlavou jí vířily neupořádané myšlenky. Ze svých zkušeností z jednání s muži věděla, že lord Vernon s ní nebude chtít probírat obchodní záležitosti jednoduše proto, že je žena. A také dobře věděla, jak ho popíchnout, aby jí přesto sdělil důvod své návštěvy: muži obvykle neuměli jednat s ženami, které šly přímo k věci.

„Jde vám o peníze?“

Svraštil obočí a zatvářil se nasupeně.

„O jaké peníze?“ vyštěkl.

„Dluží vám Daniel nějaké peníze? Jste tady, abyste dostal, co vám dluží?“

„Já...“ Nedořekl a pevně sevřel rty. Ostrou odpověď si nechal pro sebe. Přivřel oči – v zajímavém odstínu zelené barvy – které mu ve slunečním světle jiskřily. Když opět promluvil, hlas měl klidný a vyrovnaný.

„Proč jste hned dospěla k tak unáhlenému a nepodloženému závěru? Je ten váš Daniel hazardní hráč?“

Tentokrát se zamračila Thea. S tímto mužem nebude tak snadné pořízení.

„Není.“

„Tak se vás ptám znovu. Proč jste dospěla k ukvapenému závěru, že jsem přijel, abych vymáhal nějaký dluh?“

Thea pokrčila rameny, vstala a zamířila ke krbu. Otočila se a viděla, že i její host vstal. Dopáleně se uškříbla. Lord a džentlmen, od malička vychovávaný, aby dodržoval pravidla etikety. Když dáma vstane – dokonce i neurozená dáma, jako je ona – musí vstát také džentlmen.

„Prosím, posadte se.“

Přešla pokoj, posadila se do svého křesla a jeho

lordstvo – s povýšeně povytaženým obočím – ji následovalo.

Založil si paže na prsou a řekl: „Já čekám.“

Hlas měl tichý, téměř výhružný. Thea si náhle představila vlka, jak se plíží, trpělivě vyčkává, číhá. Otrásla se. Rychle tu myšlenku zapudila a v duchu se za podobné fantastické nápady pokárala. Lord byl muž... nespíš hodně mocný, ale přesto jen člověk z masa a kostí. Jeho otázka... nač se ji znovu ptal? Na dluh.

„My jsme podnikatelé, mylorde. Napadlo mě, že Daniel třeba přehlédl nějaký účet.“

Rty se mu zacukaly. Thea pozorovala jeho výraz a cítila, jak napětí mezi nimi opadá. Když si všimla, že se lord Vernon snaží vší silou potlačit úsměv, její nepříjemný pocit pominul. Po hrozivém predátorovi nebyla ani stopa. Pomyslela si, že se musí snažit svoji bujnou představitivost krotit.

„Stále se nemohu rozhodnout, zda mě má pobavit, nebo urazit fakt, že mě považujete za vymahače dluhů,“ řekl a konečně se zasmál. Mezi rty mu zasvítily rovné, bílé zuby.

Dobré nebe, je po čertech hezký.

Thea se v duchu ihned okřikla a ignorovala svůj zrychlený tep.

„Myslíte, že bychom mohli začít náš rozhovor znovu a přestat se vzájemně podezírat?“ zeptal se přátelsky.

Thea souhlasně přikývla. Príměří mezi nimi mohlo urychlit jejich jednání a poskytnout jí příležitost zjistit, zda lord Vernon Beauchamp ví něco, co by mohlo osvětlit Danielovo zmizení.

George jim přinesl občerstvení a Thea nalila svému hostu čaj a podala mu šálek s podšálkem. Tiše jí poděkoval a jeho hluboký hlas ji rozechvěl. Když mu

podávala talířek se zákuskem, dotkl se letmo prsty její ruky. Ovanula ji dráždivá a luxusní vůně jeho kolínské, kořeněné s podtónem skořice a pižma. Kolem žaludku se jí opět rozlilo zrádné teplo.

Pochopitelně odhalila jeho taktiku. Snažil se využít svého šarmu, aby z ní vymámil informace. Byl to okouzlující aristokrat, který ovládal umění flirtování a byl zvyklý, že vždy dosáhne svého. V jejím případě však měl záhy zjistit, že je dost chytrá na to, aby se nenechala omámit falešnými lichotkami a obdivnými pohledy. Už se jednou spálila a to stačilo. Už nikdy víc. Nadto neměla ani čas, ani chuť pustit se s ním do této hry. V sázce bylo příliš mnoho.

„Nevím, jak se jmenujete.“

Jeho prohlášení ji udivilo. „Ale... ovšemže to víte. Daniel je můj bratr, tudíž já jsem slečna Markhamová.“

Naklonil hlavu na stranu. „Ale já nevěděl, zda jste či nejste provdaná, slečno Markhamová. Mohla byste být třeba *paní Tvrdohlavá* nebo *lady Zrzavá*.“ Usmál se. Opět podmanivě. V koutcích očí se mu objevily vějířky jemných vrásek. Thea zvedla bradu a upřela na něho přísný pohled.

„Chystal jste se mi sdělit, o čem jste chtěl s bratrem jednat.“

Lord Vernon položil šálek s podšálkem na odkládací stůl, opřel se v křesle a rukama si podepřel bradu.

„Chtěl jsem však jednat s vaším bratrem, nikoli s vámi.“

„Protože jsem jenom žena?“

Ačkoli si už mnohokrát vyslechla, že nedokáže pochopit obchodní záležitosti, nijak ji netěšilo, když jí tentýž názor zopakoval další muž.

„Jak jsem vám už vysvětlila – v obchodních záležitostech našeho otce s bratrem úzce spolupracuji. Nemáme před sebou žádná tajemství.“

„A přesto netušíte, proč jsem zde.“

Zaskočené Thee se stáhlo hrdlo. Cítila se trapně.

„To je něco úplně jiného. Sotva mohu tušit, z jakého chvilkového rozmaru jste se rozhodl Daniela navštívit.“

„Tak z rozmaru,“ zamumlal lord Vernon. „Moc mi nelichotí, že mě považujete za muže, který podléhá chvilkovým rozmarům.“

Do tváře se mu vrátil strohý výraz a Thea si znovu připomněla, že pod jeho uhlazeným zevnějškem se třeba skrývá zcela jiný tvor.

„Chlubíte se, že s bratrem nemáte žádná tajemství, ale přesto nevíte, že mi napsal dopis s žádostí, abych ho navštívil.“

Pozvedla obočí. „Kvůli čemu?“

„To byste mi snad mohla vysvětlit vy!“

Thea prudce zavrtěla hlavou a jeden pramen vlasů jí sklouzl do čela. Podrážděně ho vrátila na místo a upevnila vlásenkou a pak se napila madeiry. Přitom horečně přemýšlela. Tento rozhovor se vůbec neodvíjel tak, jak si přála. Zoufale chtěla zjistit, zda tento muž ví, kam se mohl Daniel podít.

„Nevím, proč vám Daniel napsal. Souviselo to nějak s obchodem?“

„Kvůli obchodu mě sem nepozval, to vím jistě. Jediné, co vím o broušených sklenicích, je kvalita jejich tekutého obsahu.“

„To mě ani nepřekvapuje.“

Proboha, kdy už se naučím držet jazyk za zuby!

Opět mu zacukal sval v koutku úst. „A mne zase nepřekvapuje vaši briskní odpověď. Zjevně trpíte utkvělou představou, že zhýralá aristokracie se hodí

jen k tomu, aby rozhazovala svůj majetek za své neřesti a radovánky.“

Nevěděla, zda se má zastydět, že ho urazila, nebo mít radost, že takovému muži dokáže čelit.

„To jste řekl vy,“ odsekla a pozvedla obočí. „Je to váš výklad mého názoru, že o výrobě křišťálu nic nevíte. A v tom mám pravdu.“

Sevřel rty.

„Tak kde je váš bratr, slečno Markhamová? Kdy čekáte, že se vrátí domů?“

Kousla se do rtu. „Nevím.“

Žaludek se jí sevřel úzkostí. Už nedokázala klidně sedět, a tak vstala a přešla k psacímu stolu. K Danielovu stolu. Žádné stopy tam však nebyly. Prohledala ho pečlivě několikrát a nenašla nic, co by jí napovědělo, kam odjel, nebo co se mu přihodilo. Nervózně ťukala prstem na desky s novou smlouvou, která ležela na hromádce dokladů k vyřízení. Znovu se jí hrdlo stáhlo úzkostí a strach se jí rozlil celým tělem. Ta smlouva měla pro jejich podnik velký význam.

Skutečně si Daniel jen tak... odjel? Skutečně byl tak nezodpovědný?

Nezodpovědný vůči podniku? Vůči ní? Rodičům?

„Já vážně nevím,“ zopakovala.

DRUHÁ KAPITOLA

Lord Vernon Beauchamp se na slečnu Markhamovou pozorně podíval. Kolem úst se jí rýsovaly vrásky svědčící o jejím napětí a v krásných hnědých očích – v očích, z nichž ještě před chvílí sršely blesky – se jí zračily obavy. Vlastně se mu zdálo, jako by z ní vyprchal veškerý žár. A nešlo jen o nepřítomnost jejího bratra, tím si byl jistý. Spolu s obavami si v jejím pohledu všiml i ostražitosti. Jeho pokus získat si obvyklým flirtováním její náklonnost... a důvěru... nejspíš selhal.

Vstal a zamířil k psacímu stolu. Unaveně sledovala každý jeho pohyb.

„Nebojte se,“ řekl jí. „Proč se neposadíte a nepovíte mi v klidu, co se stalo? Opravdu mě nemusíte podezírat z nekalých úmyslů, pokud jde o vašeho bratra. Jestli vás to uklidní, měla byste vědět, že jsem se s Danielem nikdy nesetkal a nevím nic více, než co mi napsal ve svém listě.“

Sáhl do kapsy a vytáhl dopis, který ho mimo jiné přiměl vypravit se do Worcestershiru, a podal ho slečně Markhamové. Když si ho přečetla, překvapeně zvedla hlavu.

„Vévoda z Cheritonu? Ten dopis ale není adresován vám, anebo ano?“

Vernon se zasmál. „Ne, já nejsem vévoda. Cheriton

je můj bratr. Měl v úmyslu vašeho Daniela pozvat na návštěvu, aby si s ním pohovořil, ale já jsem najednou pocítil neodbytnou touhu cestovat do Worcestershiru, a tak jsem se mu nabídl, že se s vaším bratrem sejdu sám.“

Leo, Vernonův bratr, se nedávno znovu oženil, a nevěstina teta z matčiny strany, lady Sloughová, si Vernona vyhlédla jako vhodného nápadníka pro svou dceru. Ne, že by proti tomu děvčeti Vernon něco měl, ale lady Sloughová postupovala asi tak obratně jako slon v porcelánu, takže se rozhodl, že všem zúčastněným prospěje, když si od dívky bude držet patřičný odstup. Nedivil by se, kdyby se lady Sloughová pokusila nalíčit na něho nějakou past. Neměl nejmenší chuť nechat se uvázat do manželského chomoutu. Leo už svého dědice a nástupce měl a budoucnost vévodství tak byla zajištěna. Vernona nic nenutilo, aby se oženil. Proč by se měl tedy dobrovolně vzdát svého báječného života oblíbeného a bohatého starého mládence? Nic mu nechybělo.

S výjimkou nějakého cíle, smyslu života.

Rychle tu myšlenku zapudil, ačkoli nedokázal popřít, že k cestě do Worcestershiru ho hnál i jistý vnitřní neklid.

Slečna Markhamová se vrátila k četbě bratrova dopisu a čím dál tím více se u toho mračila.

„Henry Mannington? Kdo je Henry Mannington?“

Na ženu měla nezvykle hluboký a lehce zastřený hlas, který se k její malé křehké postavě a bohatým vlnitým vlasům nehodil.

„Nikdy jste o něm neslyšela?“

Zavrtěla prudce hlavou. Do čela jí opět sklouzl pramen vlasů v odstínu mědi, který si bezmyšlenkovitě odhrnula. Zrak měla stále upřený na dopis.

„Ne. Nikdy.“

„Není to nějaký přítel vašeho bratra? Nebo zákazník? Konkurent?“

„Ne. Nikdo takový. Už jsem vám řekla, že jsem o něm nikdy neslyšela,“ odsekla. Odmlčela se a koukala se do spodního rtu. Pak přimhouřila oči. „Ale vy víte, kdo to je. Jinak byste nevážil cestu až sem, abyste si s Danielem promluvil.“

Její bystrý úsudek Vernona ohromil. Usoudil, že když před ní zatají i to málo, co ví, nic tím nezíská.

„Henry Mannington je vzdálený bratranec naší rodiny, ale už řadu let ho nikdo z nás neviděl, ani o něm neslyšel. Je to typický vědec, který žije jen svým výzkumem starověkých nalezišť. Už jako mladík projevoval pramalou chuť stýkat se s lidmi z našich společenských kruhů.“

„Myslíte tím z vyšších kruhů?“

V jejím hlase opět zazněl pohrdavý, ale přesto patrný podtón. Slečna Markhamová zjevně neuznávala aristokracii.

„Ano.“

Vernon se nehodlal omlouvat za to, kým a čím je, ani se kvůli tomu cítit provinile. Její předsudky byly její problém.

„Je to můj vrstevník a studovali jsme spolu na univerzitě. Pak se naše cesty rozešly.“

Slečna Markhamová mu vrátila dopis. „Nechápu, jak by mi to mohlo pomoci najít Daniela.“

„Najít?“

Tváře jí zrudly tak, jako by měly soupeřit se zářivou barvou jejích vlasů. Sevřela rty.

„Kdy jste Daniela viděla naposledy?“

Poprvé se přestala ovládat. Prudce dýchala a její hnědé oči lemované hustými tmavými řasami se zaleskly.

„Prosím,“ řekl Vernon laskavě. „Jste rozrušená. Povězte mi, co se stalo. Možná vám dokážu pomoci.“

„Nepotřebuji pomoc.“

„Tak kdy?“

„Před pěti... před pěti dny.“

Vernon přešel očima řádky dopisu.

„Tři dny poté, co napsal dopis. Z něj vyplývá, že Daniel Henryho Manningtona podezíral, neuvádí však z čeho a proč. Musí jít o něco jiného než jen o Henryho příbuzenské vztahy s Cheritonem, vždyť to je pravda a dá se snadno ověřit. A Henry je slušný člověk, který by se nezapletl do žádných hanebností, aby kvůli tomu váš bratr musel žádat o pomoc úplně cizího šlechtice.“

Slečna Markhamová vstala a energicky si uhladila sukně. Dívala se na něho, jak opět vstává. Opravdu to byla malá a křehká osůbka, která mu sahala sotva po ramena. Připomínala mu kotě zahnané do kouta, se zježenou srstí a vytaženými drápky, připravené k boji.

„Nemusíte pokaždé vstávat, když vstanu já,“ osopila se na něho a opřela se dlaněmi o psací stůl. „Nejsem jedna těch z vašich útlocitných dam, které se kvůli kdejaké maličkosti urazí.“

„Třeba nejste,“ odpověděl Vernon a stěží přemáhal smích. To ji doopravdy *rozčillovalo*. „Ale abyste věděla, já *jsem* džentlmen. A proto vstanu vždy, když vstane dáma. Ať už se za ni považuje, nebo ne. A pokud jde o urážlivost,“ dodal, přičemž si upravil vázanku a z rukávu smetl neviditelné smítko, jen aby ji pozlobil a viděl, jak jí z jejích pozoruhodných očí opět srší oheň, „vidím, že tato vlastnost je vaší veselé povaze zcela cizí.“

Když se zamračila a stěží potlačila nadávku, usmál se. Nepochybně byla hodně vznětlivá, což vzhledem k barvě jejích vlasů nebylo žádné překvapení.

„Zjišťovala jste, kde by se váš bratr mohl nacházet?“

„Ano... tedy poslala jsem čeledíny, aby prohledali okolí, ale nařídila jsem jim, aby se nikde nevyptávali. Zatím. Nechtěla jsem vyvolat zbytečné pozdvižení, když by se pak mělo ukázat, že jeho nepřítomnost lze snadno vysvětlit.“

Zhluboka se nadechla a Vernon nemohl odtrhnout zrak od jejích ňader.

„Po Danielovi ani po jeho koni nebylo ani stopy. Tak jsem čekala a doufala, že se vrátí. Nebo mi pošle nějakou zprávu.“

„Jinými slovy, neudělala jste nic, abyste bratra našla. Zavřela jste oči před fakty a pouze doufala v nejlepší.“

Probodla ho pohledem. „Nechtěla jsem zbytečně čerit vodu a působit mu další potíže.“

„Potíže? Proč máte podezření, že nějaké má?“

Zírala na desku psacího stolu a prstem ťukala na vyrovnaný sloupek papírů. Pak klesla na židli.

„Před tím, než zmizel, byl hodně zamyšlený a... utrápený.“

Hlas, tichý a ochraptělý, se jí lehce zachvěl. Náhle působila zranitelně a to v něm vyvolalo podivnou touhu ji chránit. A pomoci jí. Nepřestávala se kousat do plného spodního rtu a mračit se. Zírala kamsi za Vernona, do dálky. Vernon, zneklidněný pomalým, ale nesporně sílícím tlakem ve slabinách, jen násilím odtrhl zrak od jejích úst.

„Vím, že měl starosti,“ pokračovala, „a přesto jsem ho nepřiměla, aby se mi svěřil. Nechala jsem se odbýt.“

„Těžko byste ho mohla donutit, aby vám řekl, co ho trápí.“

Pohlédla mu do očí a zatvářila se veseleji.

„Myslím, že bych mohla, jen kdybych to zkusila. Měla jsem to z něj *vypáčit*.“

Vernonovi zacukal koutek úst.

„Vzbudila jste můj zájem, slečno Markhamová. Jak si představujete, že byste to z něj *vypáčila*?“

„Mohla jsem mu pohrozit, že ho budu sledovat.“

„A on by vám věřil?“

„Samozřejmě.“ Zvedla bradu. „Víš, že nikdy nepoužívám plané výhrůžky.“

Opět mu zacukalo kolem úst, ale potlačil úšklebek.

„To si musím zapamatovat,“ zamumlal. „Chápu to správně, že vás bratr je mladší než vy?“

„Ano. O tři roky.“

„Tím se leccos vysvětluje.“

Zamračila se a stiskla rty. „Tohle... dělám to zase. Co nechci vidět, nevidím, protože se bojím...“ Sklonila hlavu.

Vernon vyčkával.

„Měl jste pravdu. Zatím jsem jenom čekala. A doufala. Ale nic více.“ Střelila po něm zuřivým pohledem. „To vy jste mě přiměl, abych pochopila, co musím udělat. Musím se sama pustit do hledání, sama se musím vyptávat. Zjistím, kam celé ty dny odjížděl a byl pryč většinu dne a domů se vracel, jen aby se vyspal a najedl a pak za svítání zase odjel. Musel zanechat nějakou stopu. Někdo ho musel vidět. Někde se musel zastavit na jídlo.“ Znovu vstala a neklidně přecházela po pracovně. „Proč jsem s tím nezačala hned první den? Okamžitě! Jaký jsem to byla blázen, že jsem jen seděla doma a čekala... jako nějaká hloupatá holka... když mě Daniel potřeboval.“

„A kde se chcete vyptávat?“

„Bože! To nevím!“

Mávla rukou, jako by jeho otázka byla jen nějaká obtížná moucha. „Na místech, kde se obvykle

zastavoval. Nejdříve třeba v hospodě U koňské hlavy v Stourbridge. Tam si večer často zajel na skleničku. Tam by někdo mohl vědět, kam měl namířeno. A mohl by znát i další jeho oblíbená místa.“

„Chcete se ptát v hospodě?“

Zastavila se na místě a zírala na něho.

„Neříkejte mi...“ Hlas se jí varovně zachvěl. „Neříkejte mi, že tam nesmím vkročit, protože jsem žena.“

Vernon přimhouřil oči. „A přesně to se vám *chystám* říct. Takové skandální chování je naprosto nepřijatelné. Zničíte si pověst.“

„Co je mi po nějakém skandálu? Vůbec mě nezajímá. Můj bratr je nezvěstný a já musím...“

„Ale měl by vás zajímat. Jakmile přijdete o dobrou pověst, těžko ji získáte zpět.“

„Jenže my nejsme ve vašem privilegovaném a přehnaně ochranném světě, můj pane. Jak jsem už řekla, já nejsem...“

„Nejste jedna z mých přecitlivělých dam. Ano, to už jste mi zdůraznila.“

Sevřela rty do přísné linky. Svoji tvrdohlavostí připomněla Vernonovi jeho neteř Olivii, která vždy nejvíce toužila po tom, co nesměla. Olivii však bylo teprve osmnáct let. Slečna Markhamová by měla mít... *určitě* více rozumu.

Začínala mu docházet trpělivost. Slečna Markhamová zjevně neuvažovala racionálně a neuvědomovala si, jak nebezpečná podobná místa jsou, a to nejen kvůli dobrému jménu. Donutit ji ale k poslušnosti nefungovalo, to už pochopil. Změnil tedy taktiku.

„Slibte mi, že nevyrazíte na žádnou podobně neuváženou výpravu.“

„Ale já musím. Když ne já, tak kdo?“

„Váš otec?“

Pootočila hlavu, ale Vernon si stačil všimnout její bolesti.

„Otec není v pořádku. Nesmí se rozčilovat.“

„A co jiní příbuzní?“

Zavrtěla hlavou, čímž si uvolnila z účesu ještě více pramenů neposlušných a úchvatných kudrnatých vlasů, které jí tančily kolem obličeje jako ohnivé spirály.

„Nejsem tak pošetilá,“ řekla. „Nepojedu sama. Vezmu s sebou čeledína. Nebo možná dva. Kvůli své ochraně. Jak vidíte, nemusíte si o mě dělat starosti nebo se tady dokonce zdržet déle.“ Zvedla bradu. „Sám tvrdíte, že neznáte ani Daniela, ani tento kraj. Takže byste ani nevěděl, kde začít hledat.“

Vernon ji podrážděně pozoroval a přemýšlel o záhadném zmizení Daniela Markhama a o tom, jak a zda vůbec souvisí s bratrancem Henrym. Možná by se měl vrátit domů a počkat, zda ho Daniel znovu osloví. Ale proč by se měl vracet? Zvažoval své možnosti. Leo se věnoval pouze své novomanželce a záhy všichni odjedou na léto z Londýna. Nečekala ho tam žádná zábava, která by ho lákala zpět.

Zatímco zde, ve Worcestershiru... vzrušením se mu rozbušilo srdce. Hlavou mu vířila spousta pocitů, v nichž převládala zvědavost. Nejenže tady mohl řešit záhadu, ale mohl být i potřebný, bez ohledu na to, zda to slečna Markhamová připustí, či nikoli. Tento nápad vedl k dalšímu, byť i trochu šokujícímu zjištění. Pocit, že ho někdo potřebuje, dosud nezažil. Rodina Beauchampových sice držela spolu, ale jeho nikdo nepotřeboval... on tam prostě jen byl. Náhradník prvorozeného „v dědictví i ve slávě“.

Už jako mladík, když se poprvé objevil ve městě, poznal, že vedle svého bratra bude vždy hrát druhé housle. Zamiloval se – nebo si to alespoň myslel – do nejvyhlášenější krásky sezony lady Pamelý, která

s ním ochotně flirtovala, ale dala mu jasně najevo, že netouží po druhorozeném synovi vévody s pouhým formálním titulem. Kdyby v té době už nebyl Leo ženatý se svojí první manželkou, jistě by se ho snažila ulovit. Vernonovi to srdce sice nezlomilo, přesto ho to však ranilo. Utrpěla především jeho pýcha.

Bratra Lea miloval stejně jako své synovce a neteře, ale musel si přiznat, že stále nenachází své vlastní místo v životě. Jako partner se podílel na řadě obchodních podniků – rodina vlastnila venkovské panství, chov koní, uhelné doly na severovýchodě a podíly v dolech v Cornwallu. Ale Leo byl starší a navíc vévoda a Vernona svým postavením vždy zastínil.

Vernon nechtěl nad záhadou zmizení Daniela Markhama jen pokrčit rameny. Chtěl se zúčastnit pátrání, jednat, *pomoci*.

„Stále se nabízí otázka, proč Daniel napsal mému bratrovi,“ poznamenal. „A nečekejte, že odsud odjedu, aniž zjistím, jaký podíl v tom má můj bratranec Henry. Je nerozumné a také zbytečné, abyste riskovala svoji pověst nebo bezpečí, když já sám se mohu ujmout pátrání. Takže, slečno Markhamová, já budu pracovat pod vaší vlajkou, abych tak řekl. Vaším jménem se vypravím do hospody U koňské hlavy a přeptám se tam. A chci...“ zvedl hlas, když si všiml, že Thea otevírá ústa, aby protestovala, „chci vám připomenout, že muži mi řeknou věci, které by před vámi nevyšlovi.“

„Jaké věci?“

Zavrtěl hlavou a opět se musel bránit úsměvu, když viděl její očividnou nespokojenost. „Sotva můžete očekávat, že vám prozradím taková tajemství, slečno Markhamová. Musí vám stačit vědomí, že mám lepší šanci *vypáčit* z nich informace než vy.“

Lehké chvění jejího dolního rtu mu připomnělo,

že ačkoli se navenek tvářila statečně, v duchu byla určitě zdrcená.

„Nezoufejte, slečno Markhamová, já Daniela najdu.“

V očích se jí objevila jiskřička naděje, kterou nedokázal zadusit v zárodku tím, že by dodal: *živého nebo mrtvého*.

Na chodbě se ozvaly zvuky blížících se kroků a pak se dveře za Vernonovými zády otevřely. Slečna Markhamová ztuhla.

„Dorotheo,“ ozval se ženský hlas. „Ach, ty...“

Vernon se otočil a spatřil ženu ve středním věku s šedivějícími vlasy schovanými pod čepečkem.

„Omlouvám se,“ řekla Vernonovi. „Nevěděla jsem, že máme hosty.“

Znělo to trochu rozmrzele a pohled, který vrhla na slečnu Markhamovou, byl... mrazivý. Dorothea oběhla psací stůl a zastavila se před ženou v uctivé vzdálenosti. Vernonovi se zdálo, že stojí téměř v pozoru.

„Mamá! Nebylo nutné vás informovat o návštěvě pana Beauchampa. Přišel v obchodní záležitosti a už je na odchodu. Omlouvám se. Potřebovala jste mě?“

To měla být její matka? Vernon těkal pohledem z jedné na druhou a udivilo ho zjevné napětí mezi nimi.

Paní Markhamová se upjatě usmála, ale dceřinu otázku ignorovala.

„Smím doufat, že vám dcera byla schopna uspokojivě odpovědět na vaše otázky, pane Beauchampe? Můj syn je nyní bohužel mimo dům kvůli naléhavé obchodní záležitosti, ale Dorothea je obeznámena se všemi stránkami výroby.“

„Prokázala, že se doopravdy vyzná, madam.“

„Dobře. Dobře.“

Paní Markhamovou moc nezajímal, neboť obrátila svoji pozornost ke své dceři.

„Otec se dnes cítí natolik dobře, že může sedět v křesle, Dorotheo. Já s ním tedy zůstanu. Laskavě nám dej kolem poledne nahoru poslat něco malého k snědku. A teď...“ pohlédla rychle na Vernona, „... teď se musím vrátit k manželovi, pane Beauchampe. Jistě mě omluvíte.“

Vernon se jí opět uklonil a Dorothea ji doprovodila ke dveřím. Už spolu nepromluvíly. Paní Markhamová vyšla z pokoje a Dorothea za ní zavřela dveře.

„Pan Beauchamp?“ zeptal se Vernon. „Smím se zeptat proč?“

„Nechci, aby si rodiče kladli otázku, proč nějaký lord navštěvuje Daniela. Nemohu jim přidělovat starosti, už i tak jich mají až nad hlavu. Věřím, že Daniel odjel kvůli obchodu do Birminghamu. Což je další důvod, proč jsem žádala čeledíny, aby se nikde nezmiňovali o Danielově zmizení. Jistě by se to do slechli sloužící v domě a pověděli by to matce.“

„Co se stalo vašemu otci?“

„Ranila ho mrtvice. Před šesti lety.“

Tváří se jí mihl smutek a vzápětí jakýsi provinilý výraz. „Nemůže skoro chodit ani mluvit. Matka se o něho oddaně stará.“

„Otec jistě vyžaduje hodně péče. Vaši rodiče mají štěstí, že vás mají a že jim pomáháte.“

„Ma-mamá tvrdí, že moje návštěvy otce rozrušují. Nepřeje si, abych za ním chodila.“

Na zlomek vteřiny na Vernona těma velkýma hnědýma očima hledělo vyděšené dítě. A pak, jako by se spustila opona, objevila se znovu energická Dorothea Markhamová.

„Když papá... když se to stalo, Daniel převzal

podnik. A já pomáhám, jak mohu, ale teď je Daniel pryč a váš bratranec je v tom nějak zapojený a já... *Mannington!*“

Hlas jí vzrušením stoupl. Upřela rozzářené oči na Vernona. Její pohled mu projel tělem jako žhavý záblesk, takže stěží dokázal vnímat její slova. Jeho nečekaná fyzická reakce ho zaskočila.

„Vzpomínám si... vím jistě, že jsem zahlédla...“ Rozběhla se k psacímu stolu a k Vernonovi zavanula její květinová vůně. Vůně růží. Letní zahrady. Ztělesněné ženskosti.

Ze stohu papírů popadla svazek dokumentů a začala v nich listovat. Po chvíli vítězně vykřikla a vytáhla list dopisního papíru a zamávala jím.

„Nejdříve mi to nedošlo, ale pak... pak jsem si vzpomněla. Myslela jsem si, že je to jméno nějakého místa, nikdy mě nenapadlo, že *Mannington* je osoba. Konečně mám určité vodítko.“

Vernon stál s nataženou rukou a klidně čekal, až mu slečna *Markhamová* dopis podá. „Díky.“ Přečetl si ho, což mu netrvalo dlouho, protože na papíru stála jen dvě slova, oddělená dvěma iniciálami.

Mannington – R. H. – Willingdale?

Vernon se zamračil. „Co to má podle vás znamenat?“

„Netuším.“

Nastalo ticho. Zachmuřená a hluboce zamyšlená *Dorothea* se opírala o desku stolu a zírala kamsi do dále. Vernon si znovu četl, co stálo v listu.

Willingdale? Je to vesnice? Panství? Jméno osoby? Z úvah ho vytrhlo tlumené štkání.